

vide til, uden at det dermed betragtes som det eneste sandhedsvidne, det, som daværende folketingssekretær Jens Møller skrev i »Den danske Rigsdag«, bind I, side 61, hvor han fremhæver, at den væsentligste kilde – og så kommer der en række argumenter for, at det er den væsentligste kilde til 1849-grundloven – er den belgiske forfatning. Selvfølgelig er det det.

Det, som i den forbindelse også er vigtigt, er, at vi selvfølgelig ser på grundloven med de øjne, den er skrevet med dengang, og man kan ikke bebrejde de forfattere, der var i 1849, at de skrev, som de gjorde. De skrev godt, men det er ikke nødvendigvis dækkende i dag. Jeg synes ikke, det er særlig tidssvarende at bruge et udtryk som kongen 36 gange i grundloven, når vi også tænker på, at ordet folkestyre, ordet demokrati og ordet politiske partier ikke optræder overhovedet.

I den forbindelse synes jeg, det kan være interessant også at nævne – muligvis er det en legende, muligvis er det en historie, muligvis er den rigtig – kongen af Nepal, der i forbindelse med, at der var danskere ovre og ligesom skulle bidrage til, hvordan man kunne lave et demokrati, blev så begejstret for den danske grundlov. Hvorfor blev han det? Jo, fordi kongen optrådte hele tiden. Kongen havde magten. Og selvfølgelig er der ikke nogen, der forledes til at tro, at det er kongen, der bestemmer i den danske grundlov, men det er selvfølgelig noget sjusk, at det stadig væk står skrevet, som det gør.

Mangelen omkring grundloven er først og fremmest vedrørende – og så bruger jeg udtrykket menneskerettighederne som generel overskrift. Men som underoverskrift drejer det sig om frihedsrettigheder, og det drejer sig om de sociale rettigheder. Det, som er karakteristisk ved vores grundlovsforslag, er jo, at det er frihedsrettighederne, vi primært udbygger. Vi udbygger også de sociale rettigheder med to hensigtserklæringer, men det er klart formuleret som hensigtserklæringer, nemlig omkring sygdomsbehandling og omkring bolig. Men det er de politiske frihedsrettigheder, vi primært udbygger.

Hvad er det så for nogle, det drejer sig om?

Det drejer sig om f.eks. dødsstraf. Selvfølgelig har vi ikke dødsstraf i Danmark. Nej, men det er ikke grundlovssikret. Jamen kunne vi ikke indføre den? Nej, for det står i Amsterdamtraktaten indirekte, at vi ikke kan have det, ikke af hensyn til os, men af hensyn til de nye lande, der skulle ind. Det er en mærkelig måde at få sin forfatning

ændret på, også når det gælder afhørings- og straffemetoder.

Der er børnerettighederne, hvor det også er vigtigt, mener vi, at man får overført de ting i en dansk sammenhæng.

Der er diskriminationsbestemmelser i grundloven, som alene går på tro og afstamning. Diskrimination kan ske på en række andre områder, og det bør der også grundlovssikres imod.

Så er der ytringsfriheden, hvor jeg jo er glad for, at fru Birthe Rønn Hornbech fremhævede, at ytringsfriheden i den danske grundlov ikke er sikret så godt, som den kan, men så er den heldigvis sikret via den europæiske menneskerettighedsbestemmelse.

Så er der den personlige frihed, hvor vi også er enige med Venstre i, at den personlige frihed, som er det, som står fra første punktum, jo udhules og kan udhules meget i de efterfølgende bestemmelser, hvor det må være vigtigt at få indføjet en række begrænsninger i retning af, at dér er grænsen for, hvordan statsmagten kan begrænse den personlige frihed.

Kl. 16.55

Det samme kan man sige omkring spørgsmål om boligens ukrænkelighed, hvor man også må indføje nogle bestemmelser efter vores opfattelse.

Så er der spørgsmålet om religionsfriheden, som vi vil slå for. Vi vil slå for ikke kun religionsfriheden, men også en anden form for frihed og frihed til at tænke. Selvfølgelig har folk det, men der er nogle, der ikke tør tænke. Det har man i hvert fald indtryk af en gang imellem. Derfor er det vigtigt at understrege, at det ikke kun er religionsfrihed, men det er også retten til at tænke frit, og det er retten til at have den samvittighed, som man vil have, i stedet for at blive påduttet en hel masse andre ting.

I den forbindelse mener vi så – der skærer vi klart igennem – at adskillelsen af stat og kirke bør foretages, fordi vi også ønsker religionslighed. Det er jo i den forbindelse, vi selvfølgelig vil lægge meget vægt på, at man adskiller det på den måde, at det, som vedrører kirken, er kirken anliggende alene, men det, der så vedrører de kulturelle værdier, vedrører os alle sammen, for uanset om man selv er kristen eller tilhører en anden religion, så kan man jo godt være tilhænger af, at man vil bevare og vil slå for, at de værdier, som er de historiske værdier, også stadig væk er til stede for os alle sammen.

Så er der spørgsmålet om sociale rettigheder, hvor jeg har nævnt, at vi udbygger på to punk-